

Una estrella al sostre del món

El dia 23 de maig, Araceli Segarra coronava el cim de l'Everest. L'alpinista lleidatana, la primera catalana a trepitjar el sostre del món, fou contractada per rodar una pel·lícula en format Imax, amb un títol que ho diu tot: 'Everest'.

Ha nascut una estrella. Així feia el títol d'una d'aquelles històriques produccions de Hollywood. En aquest cas, no es tracta de Judy Garland, ni s'hi assembla. L'estrella en qüestió és lleidatana i la podem veure a Barcelona sobre la pantalla gegantina de l'Imax i sota un títol ben suggerent: *Everest*. Alpinista abans que res, Araceli Segarra ha coronat el sostre del món amb una finalitat cinematogràfica. Rodar una pel·lícula documental de 40 minuts narrant els secrets d'una expedició, des de la vida al camp base fins als problemes tècnics de l'escalada. En la producció dirigida per l'alpinista nord-americà David Breashears, i que s'exhibirà cap al final del 1997 o al principi del 1998, hi ha participat un equip internacional compost per una japonesa, una occidental (Araceli), un americà i el fill de Tensing Norgay, el xerpa que va arribar en companyia d'Edmund Hillary per primer cop al cim de l'Everest, a més de l'equip tècnic. És clar que la victòria de l'Araceli ha estat un doble èxit: aconseguir una fita que ja s'havia proposat un any abans en una expedició catalana combinada amb un debut cinematogràfic.

Havia provat sort, sense fortuna, al 1995, en una expedició organitzada per membres de la Universitat Politècnica de Catalunya. L'estiu passat, tots tornaven a casa amb la desolació d'una retirada a tan sols 300 metres del cim per causa de les inclemències del temps i una baixa. Amb la victòria

d'enguany, Araceli Segarra passarà a la història com la primera dona catalana que ha aconseguit una de les fites obsessives de l'alpinisme d'aquest segle.

Què li han donat? Què ha pres? Ben bé ningú no sap, excepte els seus pares i poques amistats íntimes, amb què l'han criada; però no es pot dir que li falte l'energia d'afrontar el dia a

seua Lleida natal, i una decidida voluntat de capir la muntanya en la seua totalitat. Araceli, en aquest sentit, és una petita Leonardo da Vinci del medi natural. Escalada en roca o en gel, alpinisme, esquí de muntanya, tresc o curses d'orientació i més activitats componen la llarga llista d'aproximacions a la natura.

També va practicar l'espeleologia quan la inquietud la va moure cap al centre de la terra. Però els divuit anys li arribaven amb la mort de qui fou el seu mestre i iniciador en una disciplina que ella alternava amb el negoci familiar de la restauració. Araceli s'adonava que, si realitzava aquestes prospeccions subterrànies, era, entre més raons, per una qüestió humana, i no per l'activitat mateixa.

Tot i que, els primers passos, els va efectuar des de Lleida, el vertader salt a l'alpinisme, el féu quan va passar a residir a Barcelona per motius acadèmics. La fisioteràpia l'enfrontà amb unes noves obligacions i la ciutat, amb unes noves coneixences, un grup de xiques que formaven el planter de l'alpinisme català, i amb les quals comparteix, encara avui, alguna cosa més que no històries per als néts. Es més: aquesta joventut li insuflava unes dosis de motivació que, unides a les seues, li auguraven un esdevenidor no gens gradual.

La progressió d'Araceli Segarra en el món de l'alpinisme ha trencat motlles: no ha seguit l'evolució, ni s'ha macerat durant el

**Araceli Segarra
passarà a la
història com la
primera catalana
que ha aconseguit
una de les grans
fites de
l'alpinisme actual.**

dia ni que haja perdut gaire temps ajaguda al sofà. Ben al contrari. Araceli Segarra no és un "animal domèstic" (no interpreteu malament això d'animal) i el seu domicili és un camp base al qual torna per avituallar-se o per canviar el material segons l'activitat que haja de realitzar. Aquesta xica lleidatana, a vint-i-sis anys, ha esdevingut la promesa femenina de l'alpinisme català. D'expressió clara amb un punt d'agulla, el seu rostre entre incisiu i càndid, oculta un caràcter ferm com la

Una grip contra una pel·lícula

Com en tota expedició, la patologia de la inadaptació a l'altura, a les aigües o al menjar recorria cada matí els expedicionaris en cerca de clientela. Araceli caigué en les seues mans i quedà retirada durant dies del joc de la muntanya curant-se la grip. Aquesta fou l'oportunitat perquè David Breashears, un americà que es disposava a ascendir en solitari la gran muntanya, li comentara un possible projecte encara en gestació: filmar una pel·lícula sobre l'escalada de l'Everest en format Imax. No hi havia noms fixos i l'americà buscava el planter de protagonistes entre els quals havia d'haver-hi una representant femenina.

Com que les hores a muntanya molt sovint s'eternitzen i allarguen els minuts fins a una tensió màxima, Breashears va tenir temps de meditar i de proposar finalment a Araceli un paper en l'aventura cinematogràfica; proposta a la qual la lleidatana va respondre, d'antuvi, amb una negativa que va anar suavitzant-se amb un potser fins a arribar al sí definitiu. Un sí que ha de portar l'Araceli a culminar un vell somni i a ingressar en la constel·lació del protagonisme cinematogràfic. **E. T.**

ARXIU

temps prescrit, abans de picar, ben alt, més amunt de la cota dels 8.000 metres d'alguns cims de l'Himàlaia. Ha passat directament per sobre d'ascensions clàssiques i pròximes per volar cap a terres asiàtiques. De fet, amb l'ascensió al Shisha Pangma, al 1992, la seua ment quedà marcada pel pes de la llegenda. Sense voler, la seua percepció de l'Himàlaia i dels 8.000 metres dessacralitzà el que havia estat fins ara un terreny prohibit. "Vaig arribar-hi i em vaig adonar

que no era tant com deien. Que es tractava més d'una llegenda que no pas d'una realitat". Es tractava sobretot, i als seus vint-i-dos anys, de la defenestració de l'alpinisme clàssic. Atacar sense por, deixant enrere els prejudicis, però amb consciència del risc. Rapidesa i una preparació física adequada. Uns valors a través dels quals es reinterpretava la muntanya.

Ara, allò que sobretot xocava a molts era que la lleidatana no haguera respectat la majoria d'edat

iniciàtica. La linealitat i els passos obligats pels Pirineus o pels Alps abans de fer el salt cap a l'Himàlaia perdien sentit per a aquesta alpinista de talla menuda. Amb l'èxit de l'Everest als vint-i-sis anys, més d'un dels muntanyencs de noble franel·la i de molta pana entre les cames es posarà les mans al cap; però Araceli Segarra pertany a la generació de les fibres sintètiques. Tota una altra història.

Araceli Segarra.
Una vida dedicada a l'alpinisme d'elit.

Eliseu T. Climent